

פרשת תזריע

בכל קודש לא תגע (יב, ד)

כתב רש"י לרבות את התרומה, והוא מדברי חז"ל בגמרא ובמדרש. והנה בגמרא (מכות יד, זבחים לג), ס"ל לריש לקיש דטמא שנגע בקודש לוקה מדאפיקה רחמנא בלשון נגיעה.

מעתה תקשי דאי קרא זה בא לרבות את התרומה אמאי לא אמרינן גם גבי תרומה דטמא הנוגע לוקה, מדאפיקה רחמנא בלשון נגיעה. ובדוחק אפשר לומר דכיון דנלמד מריבויא גרידא לא אמר כן שילקה בנגיעה.

אך אפשר לבאר דהנגיעה היא רק כסייג אל האכילה שהאכילה בקדשים היא בכרת, ולכן עשתה התורה סייג לדבריה דילקה גם על הנגיעה גרידא, וכמו שמצינו איסור קריבה בעריות וכיו"ב.

אבל בתרומה טמאה שאם אכל כהן טמא פטור ממיתה בידי שמים, דכתיב (לקמן כב, ט) "ומתו בו כי יחללוהו", ודרשו חז"ל (סנהדרין פג, א) פרט לזו שמחוללת ועומדת, וא"כ כשיאכל טמא תרומה טהורה הלא יטמאנה באכילה ולא משכחת טמא שאכל תרומה שיהא במיתה, כי אם באופן רחוק דהיינו בפירות שלא הוכשרו או בתחב לו חבירו בבית בליעתו, ולכן לא שייך לעשות בתרומה סייג לאכילה שיהא הנוגע בתרומה לוקה.

מקור: משך חכמה